

JOHNSON BURNSIDE

Az utolsó férfi, aki beszélt ubihul

(THE LAST MAN TO SPEAK UBYKH)

Időnként, az utolsó hónapokban,
eszébe jutott egy szó,
emlékeznie kellett egy fára vagy egy békafajra,

a hang jelölte meg
a fát, a békát, a lelkiállapotát,
és nem azok megfelelőjét egy másik nyelven,

a nyelv, ami elvette a fiát,
a hegy fényét,
a legereblyézett és felsöpört sírokat; a lakodalmi dalokat.

Ott állt az udvaron,
miközben a hallgatás évei összegyűltek a forróságban,
és az anyanyelvén

egy madár nevét mondta ki halkan,
miközben a hó és piacon töltött napok emlékei,
apjának keze, a tamarindusz illata,

a tej és a vér nyoma elhalványult a
nem használt nevek között a napsütötte padlón:
a gyermekkor kékje összehajtott lepedőként

rejtőzködött. Semmire nem emlékezünk,
amit mondott, semmi,
amit a falu főterén

tett, nem lett
se tény,
se legenda,

később mégis megjegyezték szavait,
amiket aznap reggel, közvetlenül a halála előtt mondott,
talán a halál szavát, vagy a mező fűvét,

vagy azt a másik szót, ami elméjének felszínére úszott,
amit akkor használtak, amikor még fiatal volt,
és amiről mindannyian tudták, hogy senki nem emlékezik rá.

GYUKICS GÁBOR fordítása